

Pohádka o Obřích smaragdových dracích

V dávných a pradávných dobách byla naše Země pokrytá hlubokými lesy a tmavými hvozdy. Průzračná moře, jezera a široké řeky byly plné ryb a všude žilo mnoho prazvláštních tvorů. Sedm dní kočárem, sedm dní koňmo, sedm dní letu koštětem a sedm dní chůze pěší od Starých Hradů leželo tehdy široké území Od vysokých hor k horám ještě vyšším. Výsostným pánem všech lesů, hor, údolí, řek, jezer, moří a všeho živého i neživého ve vzduchu, na souši, ve vodě, nad zemí i pod zemí zde byl Obří smaragdový drak. Za bílého dne, kdy slunce svítilo a hřálo, přebýval ve velké skalní sluji uprostřed hlubokého lesa. Vylétal vždy až po setmění, kdy lesem probleskovaly jen oči divých zvířat a vzduch byl plný prazvláštních zvuků, pachů a vůní. Noc měl smaragdový drak ze všeho nejraději. Létal nad svým územím a pečlivě sledoval, zda je vše jak má být. Znal každý strom ve svém lese, každý kámen. Všichni živočichové na souši, ve vodě i ve vzduchu, na zemi i pod zemí si ho velmi považovali a pro radu za ním často chodívali. Přesto byl jejich pán sám a sám a často si jen se svým vnitřním hlasem povídal. Když létal tmoucí tmou, říkal si: „Jaké štěstí, že mám tu čest pánem právě této země být a její nekonečnou krásu z výšky pozorovat!“

Jeho vnitřní hlas mu na to odpovídal: „Jaká škoda, že nejsi lovec, to by sis teprve svoji moc užil! Tolik příležitostí k lovu a kořist nikdy žádná!“

Náš Obří smaragdový drak

nebyl totiž žádná krvežíznivá šelma, ale jeho největší pochoutkou byly rostlinky, listí stromů a lesní plody. Jeho veliké tělo bylo pokryto blyštivými smaragdovými šupinami a hrud' zdobil vzácný obří smaragd. Právě v něm se ukrývala jeho nekonečná dračí síla.

Jednoho rána se drak jako obvykle vracel do skalní sluje. Tu zahlédl na svém území prapodivné tvory. Slétl k zemi a zjistil, že to jsou lidé z vašeho lidského světa. Už o nich kdysi slyšel a tihle měli s sebou i svá mláďata – malé člobrdíky. Drak se jich zeptal: „Co hledáte na mém území?“

Jeden z lidí, ten, co je vedl, mu odpověděl: „Přicházíme v dobrém z daleka, z údolí za těmito horami,“ a máchl rukou kamsi k zasněženým vrcholům. „Tam byl náš domov, ale přišli cizí válečníci a z území nás vyhnali. Bojovali jsme statečně, ale náš domov jsme nechránili. Teď hledáme úrodné místo, kde bychom se znovu usadili. A právě jsme ho našli! Tady se nám líbí!“

„Já jsem pánem této země a já rozhodnu, kdo tu bude žít!“ řekl drak výhružně. „Ta země je dračí, je má!“

Jeho vnitřní hlas mu našeptával: „Nevěř lidem, vyžeň je! Nic dobrého ti nepřinesou!“

Drakovi se ale lidé přesto líbili. Zvláště ho bavilo pozorovat jejich mláďata, jak si hrají. Třeba už by nebyl tak sám. Proto nahlas řekl: „Dobrá, zkusím to s vámi. Usadte se tu a užívejte darů mé dračí země. Ale to vám povídám, zde platí dračí zákony! Ničit ji nebudete! Běda, jak začnete mé stromy kácet a zvěř lovit! To vás pak všechny se zlou vyprovodím!“ pohrozil drak rázně příchozím.

Lidé jeden přes druhého děkovali a slibovali, že budou jeho území řádně spravovat, stromy že kácet nebudou a zvířátkům také nikdy neublíží. Jelikož už bylo slunko příliš vysoko a smaragdového draka na jeho světlé kůži páliło, odebral se do úkrytu své skalní sluje.

Jak bylo dohodnuto, tak se i stalo. Lidé se na území Od vysokých hor k horám ještě vyšším usadili a postavili svá obydlí. Z jejich vůdce stal se král Jeho Veličenstvo Slibomír I., který dohlížel na řádné dodržování všech slibů daných drakovi. Náš Obří smaragdový drak každou noc létal nad lidským královstvím a pobaveně sledoval snažení malých človíčků. Co oni svými nástroji týdný kopali, on jedním máchnutím tlapy vyhrnul. A tak jim často i pomáhal a lidé mu za to všelijaké dobroty ke sluji nosili. Na dračí území se cizí válečníci báli nohou vstoupit, proto tu lid zdejší mohl žít v klidu a míru. Tak čas plynul ve vzájemné dračí i lidské shodě.

Ale, jak už to i u vás lidí bývá, nic netrvá věčně a dobré časy střídají časy zlé. A zlé časy přišly v podobě silných

bouří a deště. Týdny se z těžkých tmavých mraků valily proudy vody, nebe mezi horami bylo křižováno blesky. Z klidné řeky stala se řeka tak prudká, že neposlechla své břehy a zaplavila krajinu. Tu náš dobrý smaragdový drak ani chvíli nemeškal a vlastním tělem vodě zabránil, aby zaplavila lidská obydlí. Když voda opadla, bylo všude mokré bláto. Drak jej svým horkým dechem dnem i nocí vysoušel, aby se v něm lidská mláďata neutopila. Stálo ho to ale příliš dražích sil. Únavou sotva slyšel, jak mu král Jeho Veličenstvo Slibomír I. děkuje a poslušnou věrnost všech lidských tvorů navždy slibuje. Jen tak tak doplazil se do své sluje, kde slabý a nemocný usnul. A spal a spal a spal.

Tak minuly dny, týdny, měsíce, roky, ba staletí. Lidé na draka už dávno zapomněli. Jen snad staré babky občas před spaním malým dětem vyprávěly pohádky o velkém a silném drakovi s blyštivými smaragdy. Ten tam byl i král, Jeho Veličenstvo, Slibomír I. i se svými sliby. A sliby dalších králů? A vděčnost a paměť lidí? Kam ty se poděly? Změnily se asi v prach, který další velká voda odnesla.

Tak se stalo, že chamtiví lidé stromy v lesích kácet začali. Některé lesy vypálili a změnili je v pole. Ani v tom, co z lesů zbylo, mnoho zvířete nezůstalo. Mocní králové se svou družinou často do lesů na divoké lovy vyjížděli. Zvířátka, ne z hladu, ale pro svoji kratochvíli lovili.

Z hlubokého lesa, v němž Obří smaragdový drak ve své sluji spal, zbylo po posledním kácení jen pár stromů. A snad právě proto hřejivé

paprsky slunce pronikly až do skal a probudily spícího draka ze staletého spánku. Vylezl ze sluje a nevěříc svým očím, rozhlížel se s dračím údivem po zpustošené krajině. Za soumraku se vydal na obhlídku své dračí říše. Padla na něj zoufalost a beznaděj, ale cítil také hroznou zlost. Do jeho dračích očí se mu prvně v životě prodraly slzy.

„Proč?!“ zakřičel drak do tmy, „proč jste to udělali!“

„Já ti to říkal, že si s nimi nemáš nic začínat! Měls je tehdy hnát, odkud přišli! Teď se musíme strašlivě pomstít!“ ozval se jeho vnitřní hlas.

Drak slétl na hradní nádvoří. „Králi! Králi! Okamžitě vyjdi ven! To mám za to, že jsem vás, lidský rod, pustil na své území!? Kde jsou mé lesy! Kde jsou ryby, srny, ptáci! Kde je tvůj královský slib?!“

Král vyšel na balkón a udiveně se díval na rozlíceného draka. „Odkud jsi přilétl a co jsi zač! Jak se opovažuješ takhle křičet na svého krále!“ rozčílil se král.

„Já jsem pán tohoto území, ty nejsi můj dračí král! Jsi jen hostem v mé zemi, jsi tu jen na návštěvě a namísto vděku a úcty ji jen drancuješ a ničíš!“ křičel drak, až mu smaragd na hrudi hrozivě blýskl do tmy.

Král si drahokamu hned všiml a najednou se ho zmocnila nepřekonatelná lidská touha jej vlastnit. Takové bohatství není v hradní pokladnici žádného krále. Pokračoval proto už smířlivěji: „Já jsem král, Jeho Veličenstvo Pokřívák III. Tebe vůbec neznám a žádný slib jsem ti nikdy nedal! Jestli ti ho snad kdysi dávno můj královský praděd dal, o tom nic nevím. Přileť zítra před soumrakem do údolí za hradem. Sejdeme se jen my dva, pán proti pánu, a snad spolu najdeme společnou řeč,“ pronesl král, Jeho Veličenstvo Pokřívák III. a zmizel v silných zdech hradu.

Na druhý den ve smluvený čas čekal Obří smaragdový drak v údolí za hradem. Král se objevil na koni, ale sám rozhodně nebyl. Přivedl s sebou celé vojsko, které draka v údolí v mžiku obklíčilo tak, že neměl úniku.

„Dej mi svůj smaragd!“ zahřimal král.

„To bys mě musel porazit!“ zakřičel drak a nahrbil se k boji.

„Právě proto jsem přišel!“ vykřikl král a zavelel vojsku k útoku. Vojáci se s meči vrhli na draka hlava nehlava.

Když už to s drakem vypadalo špatně, ozval se jeho vnitřní hlas: „Kde je tvá dračí víra, kde je tvá čest a síla! Přece tady nezhyne, tuhle bitvu vyhraje. Spolu jsme přišli, spolu odejdeme!“ Jakmile to Obří smaragdový drak uslyšel, sebral všechnu svoji dračí sílu. Z tlamy mu takové plameny vyšlehly, že vojáci nestačili utíkat. S tím král nepočítal a dal se také rychle na ústup, až se jeho koni za kopyty prášilo.

Zraněný drak se vznesl a hrozivě kroužil nad královstvím. Jeho vnitřní hlas mu říkal: „Dokonči dílo! Spal všechno horkým dechem na popel! Pomsti nás!“

Už, už drak otvíral tlamu, aby celé království jedním dechem v popel proměnil. V poslední okamžik však zahlédl, jak si na hradním nádvoří hrají lidská mláďata. Ta měl drak vždycky rád. „To nemohu, to já neudělám!“ zařval a odletěl pryč.

Obletěl snad celý svět a hledal hluboké lesy a temné hvozdy, kde by se usadil. Žádné ale nenašel, lidé vše zničili. Už nemohl dál, byl příliš unavený, sláb a sám. Dokonce i jeho vnitřní hlas jej opustil. Odevzdaně se snesl k zemi.

Toho dne si na Starých Hradech malý PanPíno, učeň našeho nejvyššího pohádkového čaroděje Archibalda I., přivstal. Už za úsvitu pospíchal ze své hradní komůrky za čarodějnici Apsindou, aby si od ní vyprosil špetku toho kouzelného bejlí pro své učednické pokusy. Jít sám do lesa ještě před rozedněním, to se PanPíno tak trochu bál, proto celou cestu utíkal. Hned na kraji lesa, uprostřed veliké mýtiny, leželo cosi, co za šera vypadalo jako veliký kopec. Ale kde by se tu jen tak znenadání vzal? Když PanPíno přišel blíž, uviděl, že se kopec trochu hýbe. „Ono to dýchá?!“ vykřikl udiveně PanPíno. Obešel dýchající kopec dokola, až narazil na velikou hlavu. Ta měla jazyk a zuby. „Je to drak!“ vykřikl PanPíno. Už na nic nečekal a utíkal zpátky na hrad.

„Archibalde! Archibalde!“ křičel malý učeň a vrazil do pracovny nejvyššího pohádkového čaroděje v hradní věži.

„Co se děje! Hoří snad hrad?“ přivítal udiveně Archibald nečekanou ranní návštěvu.

„Našel jsem draka! V lese leží veliký drak a vůbec se nehýbe!“ křičel udýchaně PanPíno.

„Tak rychle pojďme!“ řekl rozhodně Archibald I. Z velké čarodějně almary vzal cestovní plášť a byli na místě, co by dup.

„Toho znám! To je můj přítel Obří smaragdový drak, podívej na ten veliký smaragd na jeho hrudi!“ prohlížel čaroděj draka. „Ale správně by měl zářit a tenhle ani nesvítí. S drakem je zle. Vidíš ty hluboké rány?“ ukazoval PanPínovi drakova poranění. „Musíme s ním co nejdříve do hradního podzemí. Za chvíli bude mýtina plná slunce, a to by mohlo drakovi ještě více ublížit“ přemýšlel nahlas Archibald. Svým kouzelným žezlem namířil na draka a pronesl pod vousy tajnou kouzelnou formuli na zmenšení DRAKUS-MINIMALUSNACESTUS. Najednou byl drak docela malý, že se vešel s PanPínem i Archibaldem pod cestovní plášť. V mžiku se ocitli všichni tři v tajemných katakombách pod Zámeckým pohádkovým sklepením.

„Tady bude smaragdový drak v bezpečí,“ řekl Archibald I. a poslal PanPína pro Vílu Vitamínu a skřítku Meducínka. To je skřítek z řádu Tvoříčků, co bydlí na Starých Hradech v Paláci skřítků a uzdraví snad všechny rány. Malý skřítek Meducínek rány drakovi vyčistil a namazal je čarodějnou mastí z kouzelných bylinek. A světe div se, rány se během chvilky zacelily.

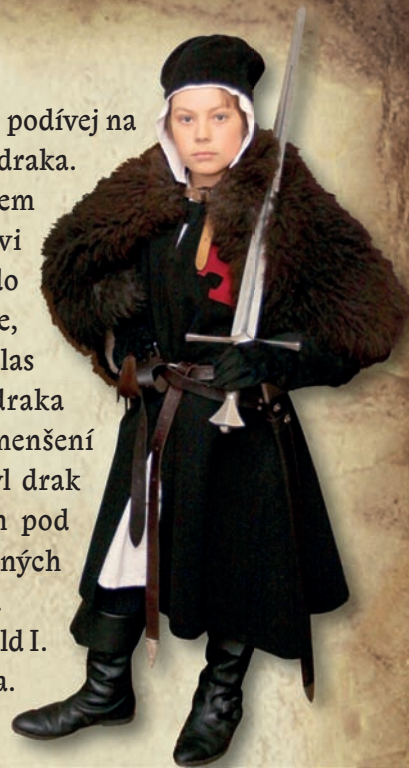
„Drak je příliš slabý,“ řekla Víla Vitamína a kapala do dračí tlamy kouzelný lektvar z ovoce a zeleniny, aby se drak posílil. Tak to šlo několik dní, ale drak se stále ne a ne vzbudit. Vzácný smaragd na jeho hrudi byl matný, vůbec nezářil.

„S drakem už je asi zle!“ povídá Archibald.

„Ale, jak je to možné?“ ptala se smutně Víla Vitamína. „Vždyť po ranách nezbylo ani památky a mé lektvary mu také jistě pomáhají. Proč se nechce probudit?“

„Asi ztratil to nejdůležitější! Chybí mu víra a láska a bez nich se žít nedá!“ prohlásil Archibald. „S tím ani já, jako nejvyšší pohádkový čaroděj hradu a zámku Staré Hrady, nic udělat nemohu.“

„Ale já to tak nenechám!“ prohlásila odhodlaně Víla Vitamína. Od té chvíle se od draka ani na okamžik neodloučila. Seděla u jeho hlavy ve dne v noci a vyprávěla mu snad všechny pohádky světa. A v pohádkách, jak jistě víte, vždy dobro zvítězí nad zlem. A tak se stalo, co stát se mělo, že najednou, z ničeho nic, drahý kámen na hrudi smaragdového draka začal svítit. Nejdříve se jen občas zaleskl, ale potom už zářil čím dál jasněji.

To bylo ve starohradském podzemí radosti! Všichni pohádkoví obyvatelé se postupně přišli se smaragdovým drakem přivítat. Drak měl najednou spoustu kamarádů. „Když bydlíš ve starohradských podzemních katakombách, budeme ti říkat Obří smaragdový drak Katakombák,“ prohlásila Víla Vitamína. Katakombák měl z nových pohádkových přátel velikou radost, ale stále jako by mu něco chybělo. Čaroděj Archibald I. proto ve dne v noci hloubal ve svých učených knihách, kde vyčetl, že na druhém konci světa žije ještě jeden Obří smaragdový drak, tedy přesněji řečeno, smaragdová dračice Křišťálnice. A tak, zatímco náš drak ještě spal, se svým cestovním pláštěm pro ni doletěl a až z druhého konce světa ji na Staré Hrady přivedl.

Od té doby bydlí oba Obří smaragdoví draci v podzemních katakombách Starých Hradů. Mají tam spoustu místa a sluníčko na ně nesvítí. Nejdříve čaroděj Archibald chtěl povolat na pomoc Skřítku Láskulína, aby se ti dva do sebe zakoukali. Ale nakonec jiskřička Paní Lásky sama přeskočila. A tak se stalo, že se v pohádkovém sklepení časem vyklubala z dračích vajíček spousta Obřích smaragdových draků a draček. Je jim tu moc dobře, vždyť mají dračí lásku i víru. Sní totiž o tom, že jednoho dne lidé dostanou rozum a namísto kácení lesů začnou stromy sázet a řeky a moře čistit. Potom Obří smaragdoví draci zase vylétnou ze starohradského podzemí, aby se ve všech koutech světa zabydleli ve skalních jeskyních uprostřed hlubokých lesů a temných hvozdů.

Tak jako vy, lidé, jsme i my, pohádkové bytosti, na naší planetě Zemi pouze na návštěvě. Proto se musíme jako každá správná návštěva i chovat, aby naše hostitelka, paní Země, zůstala krásná a zdravá také pro naše děti a děti jejich dětí. Že jste vy, člobrdici, příliš malí, abyste stromy sázeli a řeky a moře čistili? To asi ano, na to ještě nestačíte, ale chovat se hezky sami k sobě a k přírodě, neubližovat zvířátkům a pěkně po sobě uklízet, to jistě zvládne každý z vás, kdo právě dočetl tuto pohádkovou knížku. To a mnoho pohádkového vám přeji já, Tarbon, dobrý duch Starých Hradů. Archibald I. s vámi!

